

ת"פ 31445/03/23 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת נתניה נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 31445-03-23 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני
בעניין:
המאשימה
מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת נתניה
ע"י ב"כ עוה"ד סיוון שפירא
פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד הינדי
הנאשם
גזר דין

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בביצוע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (2 עבירות) לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן

2. ביום 11.3.2023, בשעת בוקר, ביקרה אחותו של הנאשם (להלן: המתלוננת) ושני ילדיה הקטינים בבית בו מתגוררים הנאשם, אמו, אחותו, בעלה וילדיהם הקטינים, הנאשם באותה העת ישן על הספה בסלון. באותן הנסיבות, נגעה אחייניתו של הנאשם בת כ- 3 שנים (להלן: הקטינה) ברגלו של הנאשם. בתגובה, קם הנאשם, התקרב לקטינה באופן מאיים ואמר לה כי ייתן לה פצצה לפנים. כתוצאה מכך, החל ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו הוחלפו קללות הדדיות.

3. בו ביום, ובשעה 18:00 לערך, בעט הנאשם במתלוננת ואיים עליה באומרו: "אני אהרוג אותך, את לא תצאי מפה". עקב כך, נעלה המתלוננת את עצמה באחד החדרים והנאשם המשיך לאיים עליה שתפתח את הדלת וכי יהרוג אותה. בהמשך, קפץ הנאשם על המתלוננת וגרר אותה לסלון, חנק אותה ממושכות ונשך אותה ליד עינה הימנית, עד שאיבדה את יכולת ההתנגדות. באותן הנסיבות, ביקשה האימא ביקשה לשחרר את האחידה במתלוננת ולכן, קפצה על הנאשם. האחרון, בתגובה, אחז בידה השמאלית של האם, עיקם אותה ואף נשך אותה.

4. במעשיו אלו, גרם הנאשם למתלוננת חבלות בדמות סימנים אדומים בעינה הימנית ומתחתיה, ולנפיחות בצווארה, והיא נזקקה לטיפול רפואי. כן ניגר דם רב מידה השמאלית של האם ונותר על ידה סימן נשיכה.

5. ביום 28.2.2023, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, קיבלה אמו של הנאשם, את קצבת המוסד לביטוח לאומי לה זכאי הנאשם וזאת מתוקף היותה אפטרופסית על רכושו של הנאשם. האחרון, דרש מאמו שתביא לו

את כספו ואיים אליה באומרו: "אני אחנוק אותך עם גז ואהרוג אותך". עוד איים הנאשם על המתלוננת, כי אם תספר למישהו על המתרחש בבית, הוא יחתוך לה את הלשון.

טיעוני הצדדים לעונש

6. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ובהם זכותו של אדם לשלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. חומרה ייתרה ביקשה המאשימה לייחס לפגיעה בבנות משפחה, במהלך אירוע ארוך ומתמשך, שתחילתו בהשמעת איומים כלפי ילדה בת כ-3 שנים, וסופו באלימות קשה ומכוערת. כן הפנתה המאשימה לכך שלא מדובר במעשה חד פעמי, ובמקרה נוסף, השמיע הנאשם איומים קשים ובוטים הן על אמו ועל אחותו וזאת בכוונה לקבל לידי את כספו. באת כוח המאשימה הפנתה לחבלות שנגרמו למתלוננת עקב מעשיו של הנאשם (טעת/1- טעת/2) וכן עמדה על הנזק הרב שיכול היה להיגרם למתלוננת אלמלא הייתה מתערבת האם לטובתה. אליבא המאשימה, בנסיבות אלו יש לקבוע את מתחם הענישה, 20-40 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. עמדתה תמכה בפסיקה.

7. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, התייחסה המאשימה לגילו של הנאשם, לעברו הפלילי העשיר, בעבירות אלימות בפרט כמו גם למאסר המותנה שעומד ותלוי נגדו (טעת/3 - טעת/8). בתוך כך הפנתה לגזרי הדין הקודמים המלמדים כי בנות המשפחה סובלות משך שנים רבות מנחת זרועו של הנאשם, על רקע שימוש לרעה באלכוהול. כן הפנתה המאשימה לחוסר התובנה והעדר אופק שיקומי, המגבירים לטעמה את המסוכנות הנשקפת מהנאשם. לשיטת המאשימה, הדרך היחידה להבטיח את שלום המתלוננות היא הרחקתו של הנאשם מהחברה, ולתקופה ארוכה.

8. מטעמים אלו העונש הראוי לנאשם, כך לדברי המאשימה, הוא 33 חודשי מאסר בפועל, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל. כן עתרה המאשימה להשית על הנאשם, מאסר על תנאי, קנס פיצוי והתחייבות.

9. ב"כ הנאשם בטיעונו לא חלק על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם והצטרף לעתירת המאשימה לקביעת מתחם ענישה אחד ביחס לכלל המעשים, ומבלי להרחיב בנסיבות ביצוע העבירות, הסתייג מהמתחם אותו הציגה המאשימה, תוך שהוא מפנה לפסיקה הנוהגת. אליבא ב"כ הנאשם את המתחם יש לקבוע בין מאסר על תנאי ועד שנת מאסר.

10. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, עמד ב"כ הנאשם על נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, מצבו המשפחתי, הנכות ממנה סובל ומוכרת במוסד לביטוח לאומי, ההודאה ולקחת האחריות כמו גם החיסכון בזמן שיפוטי והחיסכון בשמיעת עדותן של המתלוננות. כן ביקש כי ינתן משקל לרצונו של הנאשם בשיקום, והדגיש כי לא ניתן היה לקדם הליך שכזה, רק משום העדרה של תמיכה משפחתית.

11. אליבא ב"כ הנאשם, יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש העליון של המתחם אך לא בגבול העליון של המתחם. כן עתרה להפעלת המאסר המותנה בחופף לעונש שייגזר כאן.

12. הנאשם בדברו האחרון אמר: "שיהיה לבית משפט חג שמח ושנה טובה, מה שבית משפט יתן לי אני מקבל".

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

13. אפתח פרק זה ואומר כי עתירתם המשותפת של הצדדים לקביעת מתחם ענישה לכלל המעשים המתוארים בכתב האישום מקובלת עליי. המעשים אמנם בוצעו במועדים שונים, אך הרקע זהה, קיים דמיון בין המעשים והם בוצעו בסמיכות זמנים זה לזה. לנוכח הזיקה בין המעשים יש לראות בהם אירוע עברייני אחד תוך התחשבות, לצורך קביעת גבולות המתחם, במספר המעשים העבריינים המרכיבים את אותו "אירוע" ובמובן זה, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים, משווה לו מידה נוספת של חומרה. ההלכות שנקבעו בעניין הגדרת המונח "אירוע" ידועות ומוכרות ולא מצאתי לחזור על הדברים (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2021), ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (24.6.2015), ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014), 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.2015)).

14. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

15. במקרה דנן, אפשר להצביע על שורה של ערכים חברתיים מוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון.

16. הנאשם בשני מועדים, שבוצעו בפרק זה של כשבועיים ימים, פגע בשלוש בנות משפחה: אמו, זו שהייתה אחראית לשלומה ולרווחתה, ושימשה כאפוטרופסית על רכוש, באחותו ובאחיניתו, ילדה צעירה בת כ-3 שנים שמעולם לא פגעה באיש. כפי שנראה להלן, עוצמת הפגיעה שונה ועל פני ציר הזמן ניכרת הסלמה בהתנהגות האלימה והמכוערת של הנאשם.

17. במקרה הראשון, איים הנאשם הן על אמו והן על המתלוננת, הלוא היא אחותו. אמנם, לא נעשה שימוש באמצעי או חפץ להמחשת האימים, אך הם בוטים וקונקרטיים, ונועדו להבהיר לשומע מי הוא לשיטת הנאשם, בעל הכוח והשליטה בבית וכי על פיו יישק דבר. האימים הושמעו במטרה להביא את האם למסור לו כסף וכן נועדו למנוע מן המתלוננת לפנות למשטרה ולספר על האימה והטרור שמשליט בבית. למרבה הצער והכאב, וזהו לא המקרה היחיד בו הטיל הנאשם מורה על יושבי ביתו והקרובים לו.

18. המקרה השני התרחש כעבור שבועיים ימים וגלומים בו מאפיינים חמורים נוספים ורבים. היבט אחד של חומרה נעוץ, בחוסר הפרופורציה בין הגורם למעשים לבין תוצאותיהם. עניין כה פעוט, נגיעה אקראית של קטינה, בת כ-3 שנים, ברגלו של הנאשם, הוביל לנקיטת לשון אימים- "ייתן לה פצצה לפנים" כמו גם להחלפת קללות עם המתלוננת, שהייתה באותה העת בשבוע ה-10 להריונה. לכאורה האירוע יכול היה להסתיים כאן, אך זעמו של הנאשם

19. בהמשך אותו היום, הנאשם שכוחו במותניו, ניצל את פערי הכוחות בינו ובין המתלוננת, שכביכול חלשה ממנו מבחינה פיזית, והכה אותה נמרצות תוך שהוא משמיע באוזנייה איומים המתייחסים במפורש לנטילת חיים. גם העובדה כי המתלוננת ננעלה מאחורי דלת נעולה, לא מנעה מהנאשם להוציא מהכוח אל הפועל את איומיו.
20. מהרגע שהדלת נפתחה, התייחס הנאשם למתלוננת משל הייתה שק חבטות, הוא בעט בה, גרר אותה לסלון, חנק אותה ממושכות, ונשך אותה ליד העין. לא יהיה זה מופרז לומר כי מדובר באקט חייטי, אכזרי ויוצא דופן. הנאשם לא גילה חמלה כלפי המתלוננת גם כשאיבדה את יכולת ההתנגדות והוא לא שיחרר אחיזתו בה. אמו של הנאשם אף היא ספגה את נחת זרועו, במהלך ניסיונה להגן על ביתה, ולחלצה מהאחיזה שעשויה הייתה להיות הרת אסון. האם קפצה על הנאשם, ובתגובה הוא אחז בידה, עיקם אותה ונשך אותה. גם כאן, ניצול פער הכוחות אל מול האם כמו גם פער הגילאים, מהווה נסיבה נוספת לחומרה.
21. על עוצמת הכוח שהפעיל הנאשם כלפי הנשים הקרובות אליו מכל, יעידו החבלות והסימנים שנותרו על גופן. למתלוננת נגרמות חבלות בדמות, סימנים אדומים בעינה הימנית ומתחתיה כמו גם נפיחות בצוואר, והיא נזקקה לטיפול רפואי. על ידה של האם נותר סימן נשיכה ודם זב מידה, ולמרבה המזל היא לא נזקקה להתערבות רפואית. פוטנציאל הנזק הטמון במעשים מעין אלו הוא רב, והם נמנעו, לא משום חרטה שחש הנאשם, אלא בזכות האם שנחלצה להגן על חייה של המתלוננת, כאמור, אישה צעירה שהייתה בשבוע ה-10 להריונה.
22. עסקינן באירוע שאמנם אינו מתוכנן אך הוא ארוך בזמן ולנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו והוא יכול היה להימנע מהם ולמצער יכול היה להפסיקם בכל רגע נתון, אלא שהוא התקשה לווסת את דחפיו האלימים, נהג כחיה המשוחררת לטרף, פגע בבנות המשפחה, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי.
23. על אף שהשתיים לא העידו במשפט, לא קשה לדמיין את מידת הייאוש התסכול של האם והאחות שנאלצו להתמודד עם מעשי התוקפנות של הנאשם, המתגורר בבית ופוגע בסביבתו ללא הבחנה ובעיוורון מוחלט לרגשותיהן. אף לא קשה לדמיין את התחושות הקשות שמלוות את השתיים גם כיום, ולא רק משום הפגיעה בתחושות הביטחון והמוגנות. אלא משום שהקשרים המשפחתיים לא נגדעים, אין לי צל של ספק שהן מקוות ומייחלות לשיקומו של הנאשם.
24. המקרה דנן, למרבה הצער הוא אינו מקרה בודד או יחיד. על תופעת האלימות שהולכת ומתרחבת בחברה הישראלית כמו גם על החובה של בתי המשפט להרים תרומה במאבק באלימות, על כל גווניה וצורותיה, כבר נאמר רבות. ראו מיני רבים, ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009):
- "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. ... נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה..." (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07)).

26. ולעניין זה אף יפים דברי כב' השופט י' אלרון ברע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021) כדלקמן:

"[...] אשוב ואדגיש את החומרה הרבה הטמונה בתופעת האלימות במשפחה, העולה לכדי פסול מוסרי ומהווה פגיעה אנושה בהגנה על שלומם של בני משפחת הנאשם ותחושת הביטחון שלהם בתוך ביתם מבצרם. לנוכח זאת, יש להוקיע תופעה זו, בין היתר באמצעות ענישה מוחשית שתרתיע את הציבור משימוש באלימות בתוך התא המשפחתי (רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

27. בהתאם למדיניות שהתווה בית המשפט העליון, העיון בפסיקה הנוהגת ילמדנו כי ככלל נוהגים בת המשפט לערוך הבחנה מסוימת בין אלימות כלפי בן זוג לבין אלימות מצד בן משפחה בגיר כלפי הורה או אח, וזאת לנוכח המאפיינים השונים של מעשי האלימות כמו גם שיקולי הענישה שאינם בהכרח דומים, במיוחד שבמקום שבו האלימות נובעת ממצוקה אובייקטיבית שיש בה משום הפחתת האשם (אבהיר כי אין זה המקרה כאן).

28. מעיון בפסיקה המקובלת בעבירות מסוג דא, אפשר ללמוד כי הענישה משתרעת על מנעד רחב, ממאסרים מותנים ועד למאסרים בפועל. הדבר כמובן, מושפע מדרגות החומרה השונות שבעבירות מסוג זה, כמו גם משיקולים פרטניים ובהם העדר הרשעות קודמו או שיקולי שיקום, שאינם רלבנטיים כאן. ויודגש כי חלק מהמקרים חמורים מענייננו וחלק נופלים ממנו, הדבר ידוע ומבוצעות ההתאמות הנדרשות. ראו להלן: רע"פ 3210/19 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2019); רע"פ 297/15 דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015) - הוצג על ידי ההגנה; עפ"ג 52384-10-21 זידאן נ' מדינת ישראל (27.12.21); עפ"ג 59103-08-21 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (2.9.2021); עפ"ג 56845-03-16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.5.2016); ת"פ 72261-01-23 משטרת ישראל תביעות - שלוחת זבולון נ' מוסטפא (10.7.2023); ת.פ. (ראשל"צ) 61895-01-23 מדינת ישראל נ' יורי טאירוב (23.5.2023); ת.פ. 33986-11-22 מדינת ישראל נ' ביאדסה(עציר) (19.2.2023); ת.פ. 28982-05-22 מדינת ישראל נ' פלוני (21.12.2022); ת"פ 60328-05-22 מדינת ישראל נ' אבו מור (5.12.2022); ת"פ (חד') 17052-04-22 מדינת ישראל נ' גרבאן (19.9.22); ת"פ 46580-06-22 (חדרה) מדינת ישראל נ' דנצ'נקו (13.09.2022); ת.פ. 9308-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני (6.5.2021); ת.פ. 55282-01-20 מדינת ישראל נ' אמין אבו נאג'י (2.4.2020); ת.פ. 18569-03-18 מדינת ישראל נ' מחמד בשיר (2.8.2018) ות.פ. 32859-07-17 מדינת ישראל נ' חלבי (12.9.2017).

29. להשלמת הפרק העוסק בקביעת מתחם הענישה, אומר כי עיינתי בפסיקה אותה הציגו הצדדים לתמיכה בעתירתם, אולם לא את כולם מצאתי כרלבנטיים. מטבעו של עולם, הציגה המאשימה מקרים חמורים מענייננו(רע"פ 10162/16 מדינת ישראל נ' מאיר ועקנין (23.1.2017); ת.פ. 17281-10-21 מדינת ישראל נ' נתנאל אלפה (6.9.2022); ת.פ. 20146-03-22 מדינת ישראל נ' אדמונד מהגרפטה (8.11.2022)). אבל, לא רק שהחומרה רבה

יותר מהמקרה שלפניי, פסקי הדין, אינם עוסקים בעבירות של אלימות כלפי הורה או אח אלא באלימות כלפי בן זוג, וסבורני כי נכון וראוי להתמקד בפסיקה בעלת קווי דמיון רבים ככל האפשר למקרה דנן. במובן זה, לא די בזהות העבירות הנידונות. מן העבר השני, הציגה ההגנה, פסיקה בעלת מתאם גבוה יותר מבחינת הוראות החיקוק כמו גם מבחינת זהות התוקף והנתקף, אך בנסיבות מקלות בהרבה (ראו: ת.פ. 49090-06-18 מדינת ישראל נ' ולדימיר רדאוש (10.8.2020); ת.פ. 33300-12-16 מדינת ישראל נ' זיו קרא (22.5.2019)).

30. כך או כך, פסקי הדין השונים מלמדים בייתר שאת על המנעד הרחב בענישה, ואף נזכיר כי מדיניות הענישה מהווה שיקול וכלי עזר לקביעת מתחם העונש הראוי אך היא פרמטר אחד מבין השיקולים המובאים בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה.

31. לאור כל האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה בין 9 ועד 30 חודשי מאסר וענישה נלווית.

גזירת העונש המתאים לנאשם

32. לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטייה מהמתחם לקולה או לחומרה, לפיכך, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין) כדלקמן:

33. הנאשם יליד 1987, רווק, עובר למעצרו התגורר בבית אמו, חסר מקצוע ותעסוקה.

34. לזכותו של הנאשם עומדת הודייתו בהזדמנות הראשונה ונטילת האחריות. היה בהודאה זו לחסוך את שמיעת עדויותיהן של בנות המשפחה וכן היה בהודאה זו לחסוך זמן שיפוטי יקר. מעבר לנתון זה, מעטות הנסיבות העומדות לזכותו של הנאשם.

35. האחרון, אינו עומד לדין לראשונה בחייו. חרף גילו צבר לחובתו 8 הרשעות קודמות. בין השנים 2005-2021 בעבירות שונות, בעיקר בתחום האלימות הכללית ובתחום אלימות במשפחה בפרט, עבירות שביצע הנאשם נגד אחותו ואמו. בגין כל אלו, נידון הנאשם לעונשים שונים, ובכלל זה, מאסר לתקופות שונות, ומריצוי עונש מאסר של קרוב לשנתיים ימים השתחרר הנאשם לפני מספר חודשים, ועומד ותלוי נגדו מאסר מותנה בן 7 חודשים (טעת/3 - טעת/8).

36. בחינת עברו הפלילי של הנאשם לצד נסיבות ביצוע העבירות בגינן נותן את הדין, מלמדת על כך שמדובר בנאשם שאימץ וסיגל לעצמו דפוס התנהגות אלים, נעדר מודעות לפסול במעשיו וחסר גבולות. בנות משפחתו של הנאשם נאלצו להתמודד עם תוקפנות מצד הנאשם, פעמים רבות, רבות מידי, ושוב ושוב פוגע הנאשם בסביבתו הקרובה וללא רחמים. עברו הפלילי של הנאשם אף מלמד כי רמת הסיכון להישנות עבירות אינה מוגבלת לבנות המשפחה.

37. זאת ועוד, בתי המשפט הטילו על הנאשם מגוון עונשים, החל מענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר בפועל. אך הנאשם המשיך בדפוס ההתנהגות האלים וביצע את העבירות בגינן נותן את הדין זמן קצר לאחר שחרורו מהכלא וכאשר מאסר מותנה מרחף מעל ראשו. לא רק שעונשים קודמים לא השיגו את אפקט ההרתעה

כמצופה והם לא הובילו את הנאשם לשנות את דרכיו האלימות, אלא שהנאשם ממשיך לפעול באופן אימפולסיבי ופוגעני ולחזור על התנהגות עוברת חוק וניכרת הסלמה במעשיו. אין דין ואין דיין.

38. הנתונים שפורטו לעיל בשילוב עם מעשיו האלימים המתמשכים של הנאשם, מאפייני אישיותו, עברו הפלילי והעדרו של אופק שיקומי משקפים את המסוכנות הנשקפת ממנו, ומהווים נימוק כבד משקל, המטה את הכף לעבר גזירת עונשו של הנאשם לחומרה.

39. נותר איפוא להתייחס לסוגיית המאסר המותנה. כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירוצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר (ראו ע"פ 7907/2014 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-18 (22.2.2015), ע"פ 2336/2016 מזרבי נ' מדינת ישראל פסקה 32 (14.12.2017)). בהינתן המקובץ ומשום שההליך הפלילי, במקרה דנן, אינו מהווה גורם מרתיע דיו, ובהעדר נימוקים מיוחדים לסטייה מהכלל, המאסר על תנאי ירוצה כולו במצטבר.

40. לסיכום, מעשיו האלימים של הנאשם אשר הטילו פעם נוספת פחד ואימה הן על המתלוננת והן האם, מחייבים הטלת עונש מוחשי שיש בו כדי להלום את חומרתם, להמחיש לנאשם את משמעותם והפסול במעשיו ולהרתיעו מפני חזרה על מעשיו. למותר להזכיר את חובתו של בית המשפט להגן על קורבנות אלימות בכלל ועבירות במשפחה בפרט ואת החומרה היתרה במעשי אלימות של גבר כלפי נשים.

תוצאה

41. לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 23 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים שניתן בת.פ 26045-11-20 בגזר דין מיום 13.1.2021. המאסר המותנה ירוצה במצטבר לעונש המאסר המותנה שהוטל בסעיף א'.

סך תקופת המאסר תעמוד על 30 חודשים וזאת בניכוי ימי מעצרו ובהתאם לרישומי שב"ס.

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ד. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ה. הנאשם ייתן התחייבות בסך 1,800 ₪ להימנע מביצוע עבירת אלימות וזאת למשך 3 שנים. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפניי ואם לא יעשה כן ייאסר למשך 5 ימים. ההתחייבות תכנס לתוקפה עם שחרור הנאשם מעונש המאסר.

ו. לנוכח מצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם, לא מצאתי להטיל רכיב כספי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

עמוד 7

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"ד, 30 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.